

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 30 de juny del 2016.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit de data 17-09-2014, Sr. E.C.F. va presentar demanda laboral contra el Sr. J.C.G., titular del negoci C., demanant que es condemnés a aquest darrer a satisfer-li la suma total de 10.548.-euros en concepte d'indemnització per acomiadament improcedent i injustificat, al pagament dels interessos legals corresponents, a declarar i cotitzar prop de la CASS, així com al pagament de totes les costes judicials inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

II.- La representació processal del Sr. J.C.G., es va oposar a la demanda sol·licitant la seva íntegra desestimació.

III.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 28-01-2016, decidint desestimar la demanda i imposar les costes al Sr. E.C.F.

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal del Sr. E.C.F. demanant la seva revocació i que es dictés una nova estimant la seva demanda inicial, amb imposició de les costes d'ambdues instàncies .

La representació processal del Sr. J.C.G. demana la confirmació de la Sentència amb imposició de les costes judicials a la part apel·lant.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- Segons la part recurrent el tribunal hauria incorregut en error al moment de valorar les proves. Torna a sostenir en resumit que tenia una justificació per absentar-se de la feina i que és l'empresa que havia d'actuar de bona fe i practicar unes verificacions abans d'acomiar-lo. Argumenta en essència que: 1) tot i admetent que existia una confusió sobre els documents, el tribunal ha donat raó a l'empresa en contra del principi "*in dubio pro operario*" ; 2) no ha resultat acreditat que l'empresa de prevenció l'havia considerat com a apte, i dita empresa de prevenció li va dir el dia 17-07-2014 de tornar a casa i que és l'empresari qui es posaria en contacte amb ell ; 4) la pròrroga del 10-07-2014 no és contradictòria amb la decisió de la CASS de suspendre el pagament de les indemnitzacions i 4) ell va informar l'empresa que no podia treballar i que volia recórrer la decisió de la CASS.

Ha quedat acreditat a les actuacions que, des del mes de setembre del 2008, el Sr. E.C.F. treballava pel compte del negoci "C." titularitat del Sr. J.C.G., sense que es formalitzi cap contracte de treball.

La relació es va acabar el dia 24-07-2014 com a conseqüència del seu acomiadament disciplinari mitjançant la carta de data 23-07-2014 exposant el següent "*Distingit senyor,*

Els passats dies 18, 21 i 22 de juliol, sense cap tipus de justificació ni avís a l'empresa, no us heu presentat al vostre lloc de treball. Conseqüentment, ens veiem amb la obligació d'imposar-li una sanció per falta molt greu.

En efecte, l'article 104.1 de la Llei del Codi de Relacions Laborals en actual vigència on s'estableix el que es consideren faltes molt greus diu textualment: Tres o més faltes d'assistència a la feina sense justificar, en el període d'un mes, deu faltes d'assistència en el període de sis mesos, o vint durant un any.

Per tant, en base a l'article 105 de la referida llei, l'empresa ha decidit imposar-li una sanció consistent en el seu acomiadament disciplinari. Atès que l'empresa no té la obligació d'oferir-li cap preavís ni compensació econòmica, dit acomiadament pren efectes en aquest mateix acte quedant resolt en data d'avui el contracte laboral que manteníem fins a la data."

II.- Pel que fa al principi *in dubio pro operario*, ja hem recordat de manera reiterada que, tal com precisa l'article 3 *in fine* del Codi de relacions laborals, aquest s'aplica a la interpretació de les normes jurídiques i no a la interpretació dels fets. I en el present cas no hi ha lloc a interpretació del dret aplicable.

En efecte, com ho recull la carta de comiat, l'article 104.1 del Codi de relacions laborals relatiu a les faltes molt greus disposa que constitueix una falta molt greu justificant l'acomiadament disciplinari tres o més faltes d'assistència a la feina sense justificar, en el període d'un mes.

III.- Sobre l'existència d'aquest motiu de comiat i la justificació del mateix, s'ha d'exposar el següent.

Apareix que, a partir del dia 05-12-2013, l'assalariat es va trobar en situació de baixa mèdica per un accident de treball sobrevingut el dia 24-05-

2013. S'ha de precisar que dit accident havia ja donat a una baixa mèdica fins al 04-12-2013.

Pel que a la confusió evocada pel tribunal, es tracta més aviat de la coexistència de dos documents aparentment contradictoris als quals cal donar el seu correcte abast.

En efecte, d'una part, en data 10-07-2014, la Dra. R., la qual no havia intervingut fins aleshores, va donar al treballador una pròrroga de 45 dies quan la precedent (pròrroga de 35 dies donada el 24-06-2014) encara no havia finalitzat. La CASS precisa que no va abonar aquesta pròrroga (foli 78) .

D'altra part, el mateix dia 10-07-2014, la CASS li va notificar (notificació rebuda el 16-07 segons ell) que, en base a la revisió mèdica a l'àrea de control realitzada el dia 08-07-2014 i a la comissió del 09-07-2014, s'havia decidit desestimar la seva petició per tal de percebre una pensió d'invalidesa per accident de treball i que es suspenia el pagament de les indemnitzacions de salari a partir del 17-07-2014. La mateixa decisió precisa que la decisió de l'alta mèdica es comunicarà a l'empresa, i així es va fer.

Per escrit de data 31-07-2014 presentat el 01-08-2014, el Sr. E.C.F. va presentar un recurs prop del servei contenciós de la parapública sol·licitant que se'l deixes en situació de baixa mèdica per accident de treball. Però, en data 27-08-2014, la CASS va rebutjar el recurs i confirmar l'alta a partir del 17-07-2014 i la conseqüent suspensió de pagament de les indemnitzacions, així com la desestimació de la petició d'invalidesa.

Per tant, en aquestes condicions, és evident que l'empleat s'havia de reincorporar a partir del dia 17-07-2014. En efecte, malgrat la pròrroga de la Dra. R., qui determina la situació d'alta és finalment la CASS, i la seva decisió s'imposa a l'empresari i a l'assalariat. Malgrat el recurrent sosté que la pròrroga del 10-07-2014 no és contradictòria amb la decisió de la CASS de suspendre al pagament de les indemnitzacions, el mateix obvia el fet més important, és a dir

que la CASS, no solament va suspendre el pagament de les indemnitzacions sinó que el va donar d'alta i va informar-ne l'empresa.

Quant a les condicions precises de la reincorporació o més aviat no reincorporació del Sr. E.C.F., apareix que el mateix dia 17-07-2014, el treballador va ser "revisat" per l'empresa de prevenció de riscos laborals de l'empresa (R.). No s'ha determinat en autes si aquesta revisió es va fer a petició de l'empleat o de l'empresa, i les parts divergeixen sobre aquest punt. Tampoc s'ha provat si, com ho pretén l'empresari i ho posa ara en dubte l'agent, aquesta empresa de prevenció també el va declarar apte. Dit això, ens apareix poc probable que si l'empresa hagués declarat el treballador inapte al seu lloc de treball, l'empresari hagués pres el risc d'acomiar-lo.

Però, el cert és que res acredita que l'empresa de prevenció li hauria dit al Sr. E.C.F. de marxar cap a casa i que és l'empresari qui es posaria en contacte amb ell. En tot cas, no se li reprotxa res pel que fa a l'absència del 17 doncs com s'ha vist, aquell dia va ser revisat mèdicament.

De la mateixa manera, res acredita l'afirmació de l'empleat que hauria informat l'empresari d'un possible recurs contra la decisió de la CASS. Cap part ha sol·licitat la pràctica de prova en relació al recurs davant de la secció administrativa de la Batllia i no se sap quin resultat va tenir o en quin estat del procediment es troba.

Al contrari, a partir del moment on la CASS havia notificat que era d'alta a partir del 17-07-2017, ni la pròrroga del 10-07-2014, ni el recurs presentat molt posteriorment podien canviar aquest fet.

Per tant, l'empresa podia legítimament considerar que l'empleat es trobava en estat de salut compatible amb la feina i havia de reincorporar el seu lloc de treball, i que per tant aquell no tenia cap justificació, com ho va fer, per no presentar-se a partir del dilluns 18 i fins al dijous 24, dia de la remesa de la carta d'acomiadament, sense informar en cap moment de la seva situació.

Considerem que no existia cap motiu impedint que el treballador pugui presentar-se efectivament al seu lloc de treball i que l'empresari no havia de pressuposar que l'empleat no es presentava a la feina perquè el mateix assalariat considerava que l'alta decidida i notificada per la CASS no s'aplicaria perquè ell pretenia invocar la pròrroga que li havia donat el seu metge, quan és la CASS qui té la possibilitat de decidir l'alta, precisament com ho va fer en el present cas.

Finalment, si que s'ha fet una verificació important abans l'acomiadament, puix es va practicar la revisió per l'empresa R., i no es pot reprotxar a l'empresari haver actuat de manera lleugera o de mala fe.

Per tot l'exposat s'ha de confirmar la sentència d'instància.

IV.- En virtut del principi del venciment objectiu, la desestimació del recurs ha de portar a la condemna del recurrent a pagar les costes d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs del Sr. E.C.F. contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 28-01-2016 que confirmen íntegrament;

IMPOSAR al Sr. E.C.F. les costes judicials d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.